

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U ISTOČNOM SARAJEVU
BROJ: 14 0 U 002453 14 U

Istočno Sarajevo, 07.05.2015.godine

Okružni sud u Istočnom Sarajevu i to sudija pojedinac Senaid Ibrahimfendić uz učešće zapisničara Branke Čerić, u upravnom sporu po tužbi tužioca Udruženje građana „Borba protiv korupcije u BiH“-Transparency International Bosne i Hercegovine, ul.Gajeva 2, Banja Luka, zastupan po Đikić Emiru, predsjedavajućem Odbora direktora, protiv odluke tužene Opštine Milići broj 02-053-10/14 od 13.05.2014.godine, u predmetu slobode pristupa informacijama, dana 07.05.2015.godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenom odlukom (odgovor na prigovor) Opštine Milići broj 02-053-10/14 od 13.05.2014.godine navedeno je da je Odjeljenje za opštu upravu Opštine Milići pravilno ocijenilo da se radi o ličnim informacijama u vezi sa tužiočevim zahtjevom za pristup informacijama, u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka („SL.gl. BiH“ broj 49/06, 76/11 i 89/11), a shodnom primjenom člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama. Dalje se navodi da Odjeljenje za opštu upravu nije provodilčo ispitivanje javnog interesa, u skladu sa članom 9. Zakona, imajući u vidu da je riječ o ličnoj informaciji, odnosno informaciji koja se odnosi na lične podate 45 lica, te da bi ispitivanje javnog interesa imalo veću štetu neko korist i po organ i po interese trećih lica.

Protiv navedene odluke tužilac je pokrenuo upravni spor. Ističe da tuženi nije razgraničio šta je informacija, a šta lični podatak, te da je stavio odredbe Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH ispred Zakona o slobodi pristupa informacijama RS. Navodi da nije ajsno zašto organ nije postupio u smislu člana 10. Zakona o slobodi pristupa infromacijama RS, a što je tužilac predložio u žalbi, a kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak, javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, nego je u potpunosti odbio pristup informacijama. Ističe da su od javnog organa tražene informacije koje su u njegovom posjedu-kopije zaključenih ugovora o djelu u 2012. i 2013. godini, te napominje da lični podaci koji se navod eu ugovorima o djelu nisu predmet njegovog interesovanja u konkretnom slučaju. Smatra da je postupanje tuženog suprotno Zakonu o slobodi pristupa informacijama RS, jer da nije dovoljno odbiti pristup informacijama na osnovu vlastitog mišljenje, , već da je javni organ obavezan da razmorti okolnosti kao što su svako nepoštovanje zakonske obaveze, postojanje bilo kakvog presstupa, zloupotreba vlasti u obavljanje službene dužnosti i dr. Predložio je da se tužba usvoji i osporena odluka poništi.

U odgovoru na tužbu tuženi je naveo da je tužba nedopuštena, jer da Zakon o opštem upravnom postupku ne poznaje i ne predviđa dopis o odgovor na prigovor ka pojedinačan upravni akt te da to za posljedicu ima onemogućavanje podnošenja žalbe u upravnom postupku, a samim tim i pokretanje upravnog spora protiv nečega što nema snagu upravnog akta. Ističe da je Zakonom o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske uređeno da se podnosilac zahtjeva za pristup informacijama o mogućnosti pristupa informaciji obavještava dopisom a ne rješenjem ako pojedinačnim upravnim aktom, te da je kao drugostepeni organ određen za rješavanje po žalbi podnosioca Ombudsman BiH, što je propisano članom 14. stav 3. tačka b) Zakona o slobodi pristupa informacijama. Dalje navodi da je kao organ komjem se može izjaviti prigovor kumulativno u odnosu na Ombudsmana određen načelnik opštine, koji ne donosi odluku ili jrešenje po prigovoru, već samo odgovor na prigovor koji kao i dopis nema snagu pojedinačnog upravnog akta po kojem bi se mogao voditi upravni spor. Navodi da je tužba neuredna jer nije naveden osnov za nadležnost suda, vrijednost spora i sl. Ističe da za slučaj da sud ne uvaži prethodna dva razloga, tužba je neosnovana jer da je zahtjev tužioca obrađen u skladu sa Zakonom i Upustvom o primjeni i implementaciji Zakonao o stavljenom roku, te da je tužilac o svemu obavjestećn dobiosm, kao i da je poučen o načinu na koji može pristupiti takvoj informaciji, te dodaje da nije bilo povreda propisa prilikom obrade zahtjeva za pristup informacijama, te je predložio da se tužba odbaci kao nedopuštena, neuredna ili odbija kao neosnovana.

Ispitujući dopuštenost tužbe i zakonitost osporenog upravnog akta u skladu sa odredbom iz čl. 30. Zakona o upravnim sporovima (``Sl. glasnik RS `` , broj 109/05 i 63/11), a nakon što je razmotrio spise predmeta ove upravne stvari i odgovor na tužbu, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga.

Tužba je osnovana.

Iz spisa predmeta proizilazi da je, postupajući po zahtjevu tužioca za pristup informacijama, Administrativna služba Odjeljenja za opštu upravu Opštine Milići odlukom broj 03-053-10/14 od 16.04.2014.godine odbila zahtjev, navodeći u obrazloženju odluke da kopije ugovora o djelu, koje se traže, sadrže lične podatke koji su Zakonom o zaštiti podataka osigurani i zaštićeni. Na navedenu odluku-dopis data je pouka o mogućnosti ulaganja prigovora načelniku Opštine ili žalba Ombudsmanu BiH u roku 15 dana od prijema dopisa. Odlučujući o žalbi tužioca protiv navedene odluke, Načelnik Opštine Milići je odlukom-odgovorom na prigovor broj 02-053-10/14 od 13.05.2014.godine naveo da je Odjeljenje za opštu upravu Opštine Milići pravilno ocijenilo da se radi o ličnim informacijama u vezi sa tužiočevim zahtjevom za pristup informacijama, u smislu Zakona o zaštiti ličnih podataka BiH a shodnom primjenom člana 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama.

Po mišljenju ovog suda, organi tuženog su pogrešno utvrdili činjenično stanje i pogrešno primjenili materijalno pravo.

Upravni akt u smislu Zakona o upravnim sporovima jeste akt kojim nadležni organ iz člana 4. ovog zakona rješava o izvjesnom pravu ili obavezi, odnosno neposrednom ličnom interesu fizičkih i pravnih lica ili drugih stranaka u kakvoj upravnoj stvari. U konkretnom slučaju tuženi je odlučivao o tužiočevom pravu, odnosno o pravu na pristup informacijama, shodno Zakonu o slobodi pristupa informacijama, te u tom smislu odluke

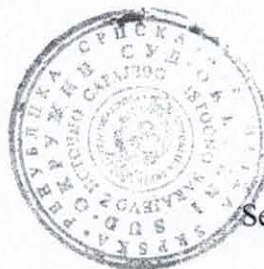
donijete povodom takvog zahtjeva imaju karakter upravnog akta. Činjenica da se takva odluka zove dopis, te da nije donesena u formi upravnog akta nego dopisa, ne utiče na karakter i sadržaj upravnog akta, i na mogućnost izjavljivanja pravnog lijeka u upravnom postupku, odnosno izjavljivanje žalbe drugostepenom organu na taj upravni akt. Takođe je činjenica da takve terminološke odrednice odluka, povodom zahtjeva za pristup informacijama u Zakonu o slobodi pristupa informacijama, unose konfuziju u sistemu provođenja Zakona o slobodi pristupa informacijama, što je donekle riješeno u Zakonu o slobodi pristupa informacija u Bosni i Hercegovini, gdje su Izmjenama tog zakona („Sl.gl.BiH br. 45/2006) riječi „dopis“ zamjenjene riječju „zaključak“ , odnosno „rješenje“, u zavisnosti od vrste odluke povodom zahtjeva za pristup informacijama.

Dakle, u predmetnom slučaju se radi o upravnoj stvari, povodom kojeg je tužilac imao pravo na izjavljivanje žalbe drugostepenom organu-Načelniku Opštine, te pravo pokretanja upravnog spora, dok se uloga Ombudsmana svodi na davanje preporuka za olakšavanje provođenja zakona, predlaganje instrukcija o primjeni ovog zakona svim nadležnim ministarstvima.

Takođe, tuženi je bio dužan da tužiocu omogući pristup traženim informacijama, poštujući pri tome i Zakon o zaštiti ličnih podataka, u smislu izostavljanja ličnih podataka koji se navode u traženim dokumentima, a o čemu se i tužilac potvrdno saglasio.

Iz naprijed iznijetog, kako su se stekli razlozi iz člana 10. Zakona o upravnim sporovima, to je tužbu tužioca valjalo uvažiti, na osnovu člana 31. istog zakona.

Organ tužene će u ponovnom postupku postupiti po primjedbama ovog suda, pa će nakon toga moći donijeti na zakonu zasnovanu i pravilnu odluku.

SUDIJA

Senaid Ibrahimfendić

Тачност преписа ожежава-потврђује

Председник вијећа судија

ОВЛАШЋЕНИ РУКОВОДИЛАЦ СУДА

